

Una altra nova onada?

La premsa britànica ha descobert la 'new wave of the new wave', és a dir, la nova onada de la nova onada. Nous grups, els components dels quals han crescut amb les bandes del període 78-81 i ara reproduïen, adaptant-la al temps, aquella efervescència pop.

Les argücies que inventa la premsa musical britànica són sorprenents. A banda de les publicacions mensuals especialitzades i els magazines d'actualitat jove que toquen el tema musical com *The Face*, la infraestructura pop anglesa permet la subsistència de dos setmanaris dedicats íntegrament al pop: *New Musical Express* i *Melody Maker*. Ambdós utilitzen el format reduït i, des de fa més de dues dècades, informen sobre la realitat musical anglosaxona amb total puntualitat i quasi nul·la objectivitat. De tots és sabut el seu sistema d'alçar els grups quan encara són uns desconeguts per a, una vegada enllestits, tombarlos o ignorar-los sense pietat. Ells manen, agrada o no, i quan se'ls acut d'inventar algun moviment no hi ha més que acceptar-lo: ho accepten els grups, que no poden fer res per evitar-ho; ho accepta el públic, que quasi espera impacient la nova sensació servida per la revista, el seu contacte més directe amb els grups; i, finalment, ho accepta el món, la premsa musical del qual imita, copia i es nodreix de la britànica, encara que siga per criticar-la. Invent dels periodistes va ser l'anomenat "anorak-pop", i més recentment els "shoegazers", però la darrera etiqueta eixida de les pàgines de les bíblies musicals angleses és la que més polseguera ha alçat: "the new wave of the new wave".

El nom és un desficiaci, però totalment real. Hi ha una sèrie de grups recents que, basant-se en les coordenades musicals de la "new wave" dels primers vuitanta, constitueixen el relleu dels supervivents d'aquella època. El power pop i el punk en allò musical, la frescor, la joventut i la barra quant a l'actitud són les seues armes. I saben utilitzar-les.

Ningú no sap com va començar tot, ni de qui va ser la brillant idea, però de sobte diversos grups que musicalment tenien ben poc a veure van ser reunits sota l'apel·latiu. Eren *Elastica*, *Echobelly*, *These Animal Men* i *S*m*a*s*h* (Que per què els asteriscs? Bona pregunta.) Coincidien en l'amplitud de les seues arrels musicals i en el fet que només disposaven d'alguns EP publicats (i no tots els grups), però prompte s'afegiren a la llista noms més veterans com *Blur* (d'ascendència mod, però ja amb tres elapés) i *Oasis* (l'últim *megahype* anglès), que ben poc tenien a veure en la història, i d'altres com *Gene*, *Salad*, *Sleeper*, *Shed Seven*, *Whiteout* i una llarga llista. S'havia alçat la veda, encara que les adhesions posteriors, com reconeixen els membres d'*Echobelly*, va fer-les la premsa estrangera (la catalana inclosa, és clar)

La llei del reciclatge. El cas d'*Elastica* ha estat fulgurant. Bon punt debutar al novembre de 1993 ja van ser coronats com a gran esperança del pop anglosaxó per a la propera dècada. *Justine Frishmann* (veu, guitarra), *Donna Mathews* (guitarra), *Annie Holland* (baix) i *Jus-*

tin Welch (bateria i únic component masculí del grup) van publicar només mil cinc-cents còpies del single *Stutter*, la seua carta de presentació en societat: menys de tres minuts inspirats a parts iguals en *Clash*, *Blondie*, *Buzzcocks* i *Wire* que els catapultaren a les primeres planes de la premsa. El fet que gravaren amb el segell *Deceptive*, propietat del periodista *Steve Lamacq*, no és totalment aliè a la seua repercussió, com tampoc que *Justine* fóra companya sentimental de *Brett Anderson* (*Suede*) abans i de *Damon Albarn* (*Blur*) després. *Line up* va insistir en la mateixa línia sonora, i va aplanar el camí a *Connection*, l'empenta definitiva per a disparar el grup al primer lloc de totes les llistes de promeses britàniques. La seua habilitat per a reciclar *riffs* i melodies ja conegudes pels vells del lloc (*Wire* en aquest cas, *Stranglers* en *Waking up*, el quart single) però absolutament noves per a les generacions més joves els ha permès presentar-se com alguna cosa nova quan no ho són, encara que posseïen l'estranya qualitat de l'excitació. Elles s'escuden en el fet que són xiques: "si fóra un grup de xics tocant la mateixa música que els *Stranglers*, la gent diria que estarien copiant. Nosaltres, en ser xiques, ho fem d'una altra manera, tenim la nostra interpretació". Poc convincent, és clar, encara que no els fa falta que ningú els done suport, o almenys això es desprèn de declaracions com aquesta "tenim prou confiança en nosaltres mateixos per a adonar-nos que, en realitat, som tan bons com diu la premsa". Bons, i modestos. Ni tan sols en la seua arrogància han aconseguit ser originals.

Fa unes setmanes, i ja sota la capa de la totpoderosa *Geffen*, ha aparegut *Elastica*, el seu primer LP, on una vegada més es conjuren tots els fantasmes pop del 78 al 81 amb encert i perspicàcia. Una altra cosa és que se senten inclosos dins l'apel·latiu que els ha llançat, i manifesten obertament: "no tenim res a veure amb la resta de bandes de la new wave of the new wave. Som amics de tots els grups, però no som iguals musicalment". Algú n'esperava una altra resposta?

La resurrecció del punk. Al costat d'*Elastica* i *Echobelly* (vegeu requadre), que representen la versió més pop d'aquest retorn de la nova onada, es troben *These Animal Men* i *S*m*a*s*h*, els portadors de l'estendard punk. S'ha parlat d'ells com dels nous *Sex Pistols* i *The Clash*, però, una vegada més, la cosa no és per a tant.

These Animal Men són *Hooligan* (veu), *Boag* (guitarra, veu), *Patrick* (baix) i *Stevie* (bateria), i també pequen d'arrogants quan declaren: "sincerament, crec que som una de les dues grans coses que li han succeït a la música a Anglaterra durant el 1994". Els "joves irats" no han mort, ni els de *John Osborne* i *Lindsay An-*

derson ni els del *No Future*. Simplement s'han reencarnat en un altre grapat d'adolescents procedents dels suburbis, afeccionats a les drogues (These Animal Men proclamen obertament el seu consum de *speed*) i a fer soroll amb uns quants instruments. Debutaren amb *Too sussed?*, un minielapé urgent, desinhibit i atractiu que van refermar poc després amb la seua posada de llarg, (*Come on, join*)

The High Society, on el productor, Dave Eringa (Manic Street Preachers), va mitigar la urgència inicial de la banda, que no obstant això eixia ben parada de la prova. *Taxi for These Animal Men* és el seu nou treball, un altre mini LP que els col·loca entre els grups més prolífics del moment. La qüestió és: tantes coses tenen a dir? I la resposta és la mateixa de sempre: verita-

L'estat espanyol no és (tan) diferent

Que el pop català (i el de l'estat espanyol) avança al ritme que marca l'anglosaxó no és cap secret i, evidentment, el fenomen de la new wave of the new wave té la seua correspondència estatal, més palesa encara pel fet que quasi totes les noves bandes canten en anglès. El moment coincideix amb la sequera creativa dels grups que van encapçalar l'anomenada *movida* madrilenya i amb una eferescència independent inusitada arreu de tot l'estat que es consolida a marxes forçades (de fet, multinacionals com ara RCA ja han fixat la vista en els nous grups, encara que després d'acomodar als pioners, Surfin' Bichos). Els referents dels nous grups de l'estat són més aviat americans i el seu so no es correspon amb el dels grups anglesos del moviment en qüestió, però l'actitud i el moment fan més que possible el paral·lisme. Des de qualsevol punt pot sorgir una nova banda disposada a fer-se escoltar i amb el frescor i la falta de prejudicis per bandera. Aquestes en són les més importants:

El Inquilino Comunista. Procedents de Getxo (Bilbao), revolucionaren l'incipient mercat alternatiu de l'estat amb el seu primer LP, un disc homònim on s'apreciaven els deutes amb Sonic Youth però també era palpable una facilitat compositiva fora de tot dubte. *Bluff*, el seu nou treball, els ha fet encapçalar el panorama. Després de rebutjar una oferta de la multinacional RCA, continuen

Dalt, Australian Blonde, de Gijón. Baix, portada d'El inquilino Comunista, de Getxo.

gravant amb Radiation, un petit segell de la seua ciutat. Darrere d'ells, en el que s'ha anomenat com Getxo Sound, vénen Los Clavos (formats abans que el mateix Inquilino), Lord Sickness i Münsterland.

Australian Blonde. De Gijón, l'anomenat Seattle espanyol, i deutors de Dinosaur Jr. o Lemonheads. Van debutar amb la independent Subterfuge i l'elapé

Pizza Pop, un dels discs més celebrats dels últims temps. Acaben de traure *Aftershave*, un treball que ja compta amb el suport de la infraestructura de RCA, encara que el grup continua en el segell inicial. Els produeix Paco Loco, un dels tècnics més sol·licitats pels nous grups. També de la

mateixa procedència són Penélope Trip, un altre nom fonamental, i Kactus Jack, Yellowfinn, Eliminator Jr., etc.

Parkinson D.C. Dos elapés amb Muns-ter (*Overdream* i *Green Fields*) avalen

aquest grup barceloní més interessat en les melodies que en el soroll. Inspirats als seixanta (Byrds, Love, Beatles), però amb les mires posades als noranta, són dels pocs grups catalans que han preferit posar-se al dia en lloc d'utilitzar la llengua per aconseguir un nom o llançar-se obertament al *hardcore*, un altre corrent puixant, fonamentalment gràcies al segell B-Core. També de Catalunya són Beef, Alias Galor o The Faded Flower.

Los Planetas. Procedeixen de Granada, i debutaren amb un excel·lent EP de la mà de la independent

Elefant. Posteriorment van ser fixats per RCA, amb qui han tret *Super 8*, un àlbum que combina els Beatles amb Teenage Fanclub i que els ha convertit en el grup més venedor d'aquesta nova onada, a la qual cosa no és aliè el fet que canten en castellà. També d'Andalusia (Cadis) són Los Hermanos Dalton, un altre grup que grava en castellà, en el seu cas amb el segell DRO. Facturen un fresc *power pop* i són propietaris tota la nova fornada de la zona: Guedon Della, Flow, Strange Fruit, Soap.

I hi ha més: des de Castelló de la Plana, Juanma Mas ha produït als estudis Waves grups com Hébridas, Usura, Silvania, Ojos en Daphne i Iluminados. A València, Experience edita o grava Furious Planet, Big Score o R. C. Druids. Les Illes Balears tenen com a punta de llança Los Valendas, però al darrere hi arriben Honey Langstrumpf, The Frankenbooties i altres. Hi ha o no hi ha relleu? **E. G.**

blement, no. Per defensar el consum de certes drogues o les pràctiques onanistes no cal anar tan lluny. I, un altre cop, també quant a actitud es mostren incapaços de superar els seus models, siguen els Sex Pistols, MC5 o The Who.

S*m*a*s*h són els quarts en discòrdia, i també els qui menys molests semblen amb l'etiqueta en qüestió. Salvador (bateria), Ed (guitarra) i Rob (baix) formen un trio que va tenir el seu baptisme de foc amb un mini LP homònim on es recollien els seus dos primers singles. Dins hi havia prou raons per tenir confiança en el seu futur, encara que la seua agressivitat (sí, també són capaços de trencar els instruments) i verborrea política (són famoses les seues declaracions contra els *tories*) tampoc sorprenen ningú a hores d'ara. El seu debut en llarg format, *Self Abused*, peca d'irregular, potser única característica comuna que es pot aplicar a tots els discs de la new wave of the new wave. Al costat de cançons plenament encertades com *Oh Ovary*, conté temes que es poden considerar de farciment, la qual cosa només vol dir que el temps serà qui diga si tant ells com els seus companys de viatge són capaços de reconduir totes les seues evidents influències o al contrari seran engolits per aquells que els van crear. De moment, i mostrant-se tan actius com els seus companys, han publicat *Another Love Song*, un nou EP amb set cançons que encara no resol els dubtes, sobretot tenint en compte que són els únics del quartet que encara no han visitat els Països Catalans per actuar en directe. En aquest terreny, *These Animal Men* mostren les seues limitacions, Echobelly es defensaren amb autoritat i quant a *Elastica*, durant la primera quinzena de maig desemboiraran els interrogants despertats.

Agrade o no l'apel·latiu, açò no ha fet més que començar. Darrere dels grups esmentats arriben noms com Gene, Sleeper, Compulsion, Salad o Shed Seven. Segons aquesta banda, a començament del 94 sí que va existir la new wave of the new wave, "però va ser -matisen- un muntatge de la premsa perquè la gent s'interessara per determinats grups, simplement; a nosaltres ja no ens arriba, encara que coincidim amb ells que hem recuperat les guitarres a l'hora de fer pop, després de la invasió ballable de Manchester".

La solució a totes les incògnites obertes per aquestes bandes arribarà quan publiquen el seu segon disc. Aleshores serà el moment de veure què ha quedat del moviment i fins i tot quin suport té per part de la premsa britànica, tan amiga d'aixecar un grup com d'enfonsarlo. Com diuen Echobelly a propòsit de Suede, "és una llàstima, és molt trist, perquè han fet un gran segon àlbum, però la mateixa premsa que els va encimbellar amb el primer els ha ignorat amb aquest segon". Així és la crítica anglesa.

Eduard Guillot

Echobelly: "El moviment se'l van inventar tres periodistes en un pub"

Echobelly és un altre dels grups inclosos en la new wave of the new wave. Ha debutat amb *Everyone's got one*, un àlbum ple de referències al so dels primers vuitanta i impregnat d'excel·lents melodies. En Sonya Aurora-Madan tenen, a més a més, una *frontwoman* atractiva, misteriosa i responsable de les lletres més compromeses

del moviment. A seu costat, el suec Glenn Johansson (guitarra), l'ex-Curve Debbie Smith (guitarra), Alex Keyser (baix) i Andy Henderson (bateria). En aquesta entrevista, concedida durant la seua visita a l'estat espanyol, durant la gira que feren recentment acompanyats de Shed Seven, Sonya parla del tema i dels seus companys de viatge.

—Existeix la new wave of the new wave?

—Originalment érem solament nosaltres, *Elastica*, *These Animal Men* i *S*m*a*s*h*. Però la premsa de fora d'Anglaterra va començar a afegir-hi Gene, Shed Seven, Sleeper, Salad. És divertit com es distorsionen les coses, perquè aquesta gent mai no va estar en l'escena.

—Realment ho considereu un moviment?

—Segurament t'interessa saber, com a periodista, que van crear-lo tres periodistes en un pub mentre es prenién unes cerveses. Van dir: "Farem un nou moviment", i allò va ser el que se'ls va acudir. Aquesta és la història que m'han contat com a certa.

—No podeu negar, en tot cas, que a vosaltres us va venir força bé.

—No teníem elecció, encara que no desitjàrem aparèixer envoltats. Quan la premsa vol dir coses sobre tu, ho fa, tinga o no informació. No pots alliberar-te'n.

—Creieu que teniu alguna cosa en comú amb els altres grups de l'etiqueta?

—Realment no. Únicament algunes influències, que poden ser semblants. Quan comencen a sorgir noves bandes, ens fiquen a tots al mateix sac, però a mesura que ens desenvolupem, cadascú tira cap a un costat.

—Què opineu d'*Elastica*?

—Han furtat de tot arreu, em sorprèn com han arribat al seu nivell. Al *New Musical Express* va aparèixer una carta signada per un membre de Wire que es queixava que els havien furtat dues cançons, als Stranglers han hagut de pagar-los per plagi, i crec que el mateix els ha pasat amb Blondie. Es massa. Són populars en la premsa perquè el segell per al qual graven és propietat d'un periodista que escriu al *New Musical Express* i al *Q*, i a més a més és *discjockey* en Radio 1.

—I de *These Animal Men*?

(Fan cara de fàstic i prefereixen no dir res.)

—S*m*a*s*h?

Són molt bona gent, però açò fa que en un negoci musical com el britànic, tothom els prenga el pèl. Em fa por, pense que ho passaran malament, perquè se suposa que les estrelles del pop han de prendre drogues, estar sempre de festa, i ells no són així.

E. G.